

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

6. Cuius sit pensiones in fructibus beneficiorum imponere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

de censibus, aut sibi, cap. Præterea 2. de iure patron. Imo potest etiam in fundatione, & dotatione Ecclesie conditionem apponere: sed non citra Episcopi consensum, ut fructus Ecclesie, quando eam vacare contingit, sibi reddantur, *Glos. in cap. Generali, in verbo, Fundatione, de elect. num. 6.* Nec huiusmodi pensio ad rem nostram est. Nos ergo in præfenti non de omnibus huiusmodi pensionum generibus tractare institimus, verum deis tantum, quæ loco beneficii vel in subsidium vitæ beneficiariis referuntur.

Sexto quaeritur, An pensio sit ius aliquod rei spirituali annexum, An vero temporale & profanum? Communis est omnium iuris Canonici interpretum sententia, pensionem non esse ius aliquod spirituale, aut rei spirituali annexum, sed commodum quoddam temporale, seu ius quoddam profanum per se à beneficio distinctum, & separatum: eo quod beneficium Ecclesiasticum non sit, nec conferatur iure & ratione ministerii spiritualis, sed in vitæ subsidium. Quin & nonnulli etiam non dubitant dicere, pensionem non esse rem iuris, sed facti, quia videlicet aliud non sit, nisi certa quædam portio ex fructibus beneficii quotannis percipi consueta. Et certe pensionem rem esse profanam, sæpius in Rota iudicatum fuisse testatur *Gamb. lib. citato de offic. & potest. legat. q. 7. num. 2. q. 16. num. 1. q. 99. num. 7.* ubi allegat *Bald. Felin.* & alios id ipsum sentientes. At enim pensionem non esse rem siue ius profanum, sæpe hoc nostro tempore responsum esse in Rota, tradit *Flamin. de usign. beneficio, lib. 6. q. 4. nu. 54.* item esse ius spirituale rei annexam, ut consequens, ait *Navar. in Manual. cap. 23. num. 111. & rom. 1. consil. de præb. consil. 52.* Non esse rem profanam, sentit etiam *Gamb. lib. citato, nu. 54.* Profecto negari non potest, quin pensio sit ius, non facti res, sicut usus fructus & hereditas iuris. Nec dubitare possumus, quin pensionarius ius habeat annuam pensionem exigendi & percipiendi: sunt quoque pensioni multa sibi cum alio quouis iure rei spirituali annexo communia, quoniam abique superioris Ecclesiastici consensu & auctoritate non datur, neque redimitur, neque transferitur, nec nisi Clericis tribuitur, & per matrimonium contractum extinguitur: & in ea Simonie crimen aliquando committitur, ac ita quibusdam videtur esse ius spirituale annexum, ut consequens: nam non nisi Clericis dari solet & debet. Ego tamen, ut valde probabiliter iudico, pensionem, ius simpliciter esse non sacrum, hoc est, non conuenire Clerico, cui datur ob officium & ministerium sacrum, quoniam datur ut alimentum & in subsidium vitæ, nõ ratione alicuius spiritualis ministerii: quia tamen est portio quædam ex beneficii fructibus detracta, ideo volunt Pontifices, & usus ac consuetudo recepit, ut non detur nisi Clericis nec absque Romani Pontificis auctoritate conferatur, redimatur, aut transferatur, & ut per matrimonium contractum extingatur, & ut ex ea soluantur Annate: denique ut habeat multa cum beneficio communia: & propterea si quis contenderit, pensionem quæ datur alicui, quia Clericus est, esse ius rei spirituali annexum, ut consequens, valde probabiliter loquitur: imo nunc hæc sententia videtur communi consensu recepta, & meo iudicio est vera.

Septimo quaeritur, Quibusnam ex causis soleat pensio conferri? *Rebuffus in praxi beneficiorum parte 1. titul. de reservationibus, num. 22.* ait, in Francia tribus tantum ex causis pensionem tribui. Primo ad litem de beneficio dirimendam, cap. *Nisi, de præbend.* Secundo ne resignans nimio detrimento aficiatur, cap. *Super hoc, de renuntiat.* quod in permutatione secus habet, quoniam qui beneficium permutat, recipit alterum. Tertio in permutatione, qua quis suum beneficium cum altero minus pingui commutat, cap. *Ad quæstiones, de verum permut.* Porro non admittuntur in Francia nisi pensiones iure communi approba-

ta, quales sunt tres prædictæ pensionum species. In Hispania vero, & in Italia admittuntur etiam ex, quas non ius commune, sed curiæ Romanæ usus induxit & approbavit: quales ex pensiones sunt, quas dixi supra referari solitas alicui ob literaturam, hospitalitatem, præmium, amorem, vitæ & morum honestatem, & alia merita & obsequia laudabiliter in Ecclesie bonum exhibita.

Octavo quaeritur, An Romanus Pontifex possit pensionem imponere in fructibus beneficiorum sine ulla iusta causa? *Gigas q. 6. de pensionib. nu. 6. 7. & 17.* affirmat posse, idque probat auctoritate *Decii in consil. 439. vol. 3. Felin. cap. Ad auctoritatem de rescript.* Ludouici Romani in consil. 369. quod incipit: *Circa primum proposita consultationis: Caecilius in tractatu de pensionib. q. 5.* Ratio eorum est, quia Rom. Pontifex vel est dominus beneficiorum, vel saltem plenissimum habet eorum administrationem, *Clem. 1. ut lite pendente, ad finem, c. 6. Licet, de præben. in 6.* Cæterum, aliud est quaerere, An Pontifex pensionem alicui referret sine ulla iusta causa: aliud vero est, An pensio citra iustam causam alicui referuata valeat, ut pensionarius tunc conscientia eam possit exigere & percipere. Si primum quaeratur, illud absque peccato fieri nequit; quia, ut minimum, quod sine iusta causa sit, imprudenter & leniter, ac temere fit. Deinde redditus Ecclesie in pios usus erogari & infumi debent, ergo in eum, qui bonis abundat, sine ulla rationabili causa conferri iure non potest: nisi forte bona Ecclesie non dispensare potius, quam dissipare Pontifex veller. Si vero secundum quaeratur, arbitror pensionem referuam valere, quia eam sine causa dando, Pontifex contra ius diuinum vel naturale non facit, sed contra Canones & iura, quæ nimirum veniunt, beneficia eam diminutione conferri, Sed quod Papa contra Canones & iura dumtaxat sine causa concedit, valeat: cum eiusmodi iura remittere & relaxare queat: quamvis male sine causa relaxando, faciat. *Gigas q. 6. de pen. num. 13.* Quid si Pontifex pensionem concesserit falsa ex causa? ita videlicet: Titius petit ut sibi pensio referuaretur, & fingit amentitur, pauperem se & inopem esse, vel Clericum, vel bene meritum: & has ob causas, quod petit ille, Papa concedit, alioquin non concessurus. Tunc dico, pensionem minime valere, quoniam data est ob causam, quæ non subsistit: & quia clarum est aliquid, quod si narratum & expectatum fuisset, Pontifex minime concessisset: ac propterea impetratio subreptitia censetur. Dices, pensionem inter beneficia non haberi, quorum impetrationes subreptitiæ nullius sunt momenti. Verum est; sed pensio tamen licet beneficium Ecclesiasticum non sit, est tamen privilegium Papæ auctoritate concessum: & ideo cum falsa ex causa impetratur, subreptitia quoque impetratio censetur: ac ideo nullius roboris atque firmitatis, *Gigas de pension. q. 22.*

CAP. VI.

Quibus sit pensiones in fructibus beneficiorum imponere.

Exploratum, ac certum est, Romanum Pontificem posse in beneficiis pensiones imponere.

Primo quaeritur, An id quoque potestatis & iuris habeant Episcopi, & alii locorum Ordinarii, ut Archiepiscopi, Primates, vel Patriarchæ? *Gigas de pensionib. quasi. 6.* concedere videtur id etiam potestatis Episcopo, ut si pensionem tribuat alicui de Ecclesia bene merito; & profert etiam *Felinus*, & *Antonius Butrius*. Hac item ratione probat *Gigas* sententiam suam: quia si Episcopus, inquit, in sua diocesi vnam Ecclesiam cum altera Ecclesia coniungere potest. *Clem. Si vna, de rebus Ecclie. non alienan. c. 6. Præcipimus, & Sicut dicit, 16. quasi. 1.* quidni poterit alicui pensionem referuare? *Petrus* item *Ancharanus consil. 279.* videtur etiam Episcopo concedere, ut scilicet Clerico suum beneficium dimittere possit in fructibus illius

pensio-

penfionem referuare, vnde honefte viuat: quia cum pofit ei adiutor dare certa penfione assignata, ergo & potest ipfi Clerico iam senio confecto, se beneficio abdicanti, id alimentum conferre: atque ita sentit etiam Decius *consil. 439. volum. 3. & Felinus cap. Ad audientiam. de rescript. Antonius Burtius in cap. Audiuimus. de collusio. detegen. docet, Episcopum gratia litis & controuersie componendae, certam penfionem imponere alteri soluendam: quod idem sentit Caccialupus de penfion. quast. 5. & Gambar. lib. 6. de offic. Episcop. legati. num. 77. Et seqq. ubi late probat id iuris & potestatis in Episcopo esse ex cap. Nisi. de praben. Et cap. Ad questiones. de rer. perm. ubi in permutatione Ecclesiarum Episcopum decreuit, ut Monasterium, quod opulentioris Ecclesiam acceperat, alteri certam penfionem solueret: & ex cap. Cum uenissent. de rescript. spoliat. ubi de Archiepiscopi sententia, Rector Ecclesie soluebat alteri penfionem, & ex cap. Audiuimus. de collusio. detegenda. Et ex c. Veniens. Et cap. de cetero. de transact. in quibus locis omnibus dicuntur penfiones sine legitima superiorum auctoritate constitutae, locum non habere: ergo a contrario sensu illae penfiones, iure approbantur, quae superiorum consensu imponuntur. Item, ex cap. de Rectoribus. Et cap. tua nos. de Cler. agrot. auctoritate Episcopi, certa reddituum portio adiutori assignatur. Et cap. Constitutus. de relig. domib. Episcopus censum, siue penfionem referuat Ecclesiae, quam alteri Ecclesiae subiicit.*

Extra omnem controuersiam est, Episcopos, & alios locorum ordinarios non posse penfiones, de quibus in praesenti negotio sermo nobis est, in beneficiis imponere. Sciendum tamen est, aliud esse, ipsi beneficiario penfionem imponere, aliud vero in ipso beneficio. Nam quae penfio beneficiarii personae imponitur, ad successorem in beneficio non transit, sed ipsius beneficiarii cui imponitur, morte finitur: sed penfio, quae in ipso beneficio imponitur, ad successorem transmittitur, quoniam est onus in ipso beneficio constitutum, & seruitus ipsi inherens, ac proinde una cum ipso beneficio ad successorem transferitur. At prior illa penfio est onus beneficiarii personae, non ipsi beneficio impositum; ac ideo ipse, non successor eam soluere compellitur. Quare ordinari locorum nequeunt penfiones in beneficiis constituere. Iure enim cautum est, ne beneficia cum diminutione conferantur. cap. Si quis prob. l. q. 3. cap. Maioribus. Et cap. Veniente. c. Cum causam. cap. 1. ut Ecclesiastica beneficia. Et c. Prohibemus. de consub. Penfiones vero ipsius beneficiarii personae Episcopi iure possunt imponere, & hoc est quod supra dicti auctores dicere voluerunt. id enim colligitur ex iuris capitibus praesalligatis: nam in illo cap. Nisi essent. de prob. ad finem, aperte dicitur: *Præ ad praesentationem 40. librarum non dignus Prioratus, sed persona Prioris maneat onerata: ne forte circa prouentus aliqua videatur facta sectio Prioratus. Ita quod ipso Priore defuncto, successor ipsius ad praesentationem 40. librarum minime teneatur.* Sic ibi. Et in cap. de cetero. de trans. cum dictum esset, per transactionem sine Episcopi auctoritate factam non posse Ecclesiae, censum, vel penfionem imponi, bene tamen Episcopi consensu, subiungitur: *sed census absque Episcopali auctoritate, qui praest Ecclesiae, sub hoc praetextu solutus, vitam eius qui soluerit, non excedit.* Vnde (quicquid dicat Gambar. praedicto lib. num. 385.) penfio per Episcopum constituta, ad successorem in beneficio non transit, cum beneficium non sit tali penfione obligatum alteri: sed beneficiarius. Sic Anchar. Card. Imol. in cap. Nisi citato, Gloss. Et Annon. in cap. Audiuimus, de collusio. detegenda. Neque contra nos est id quod habetur in cap. Veniens. Et cap. de cetero. de transactio. videlicet, ad penfionem soluendam successorem non compelli, eo quod non fuerit auctoritate superioris imposita: ergo, ut colligit Gambarus, si esset auctoritate superioris, nimirum Episcopi constituta, ad successorem transiret. Dicimus enim, in eo capite solum dici penfionem, quamuis sine Episcopi auctoritate constitutam, si iuri non repugnet, non esse ab Episcopo imponendam, sed vitam eius qui soluere non debebat, non ex-

cedere, quia erat penfio non ipsi beneficio, sed beneficiario imposita.

Secundo queritur, An legatus à Latere possit penfiones imponere in beneficiis prouinciae sibi delegatae subiectis? Gigas q. 6. num. 19. affirmat posse, quia idem iuris & potestatis habet in prouincia sibi commissa, quod Episcopus. Ceterum iuxta ea, quae in superiori quaestione diximus, aut penfiones in beneficiis, aut beneficiariorum personis constituuntur: has potest legatus imponere ratione sui muneris & officii, eodem prioris iure, quo Episcopus: illas non item, nisi ad id specialem à Romano Pontifice acceperit facultatem. Solet autem Papa potestatem ei facere constituendi penfiones in beneficiis per resignationem dimissis: ea tamen conditione, ut tertiam partem fructuum non superent: Sed ea potestate accepta numquid poterit legatus penfiones imponere in beneficiis Romano Pontifici referuatis? Minime teste Gigante quaestione & numero praedictis, cui ipse assentior: quia cum haec beneficia quae diximus, nequeat conferre, nequit etiam vllas in eis penfiones constituere. Eadem enim ratio est de toto, quae de parte. l. Quae de tota ff. de rei vindicat.

Tercio queritur, An ceteri legati Apostolici, qui simpliciter missi Nuncii vocantur, possint penfiones in beneficiis imponere? Respondeo, iure & ratione legationis sibi commissae; eos beneficia conferre non posse. cap. 1. de offic. legati in 6. atque idcirco, nec penfiones constituere: Speciali tamen facultate à Romano Pontifice accepta, possunt beneficia centum nummorum aureorum reddituum annum non excedentia, in prouincia sibi demandata conferre, haec enim specialis potestas Papae indulgentia illis conceditur, ut patet ex eodem cap. 1. de offic. legati in 6. Queritur, An eo ipso quo potestatem specialem habent supra dicti legati conferendi beneficia in prouincia vacante, possint penfionem referuare? Nequeunt illi penfiones in beneficium imponere, sicut nec Episcopi, nec legati à Latere: sed nec possunt itidem constituere penfiones, quas legati à Latere vel Episcopi possunt in beneficiariis, non beneficiis constituere. Ratio est, quia non est idem iuris de his Nunciis Apostolicis, quod de Episcopis & Legatis à Latere: hi siquidem potestate ordinata, ratione sui muneris & officii beneficia conferunt, vnde & possunt beneficiariis, non beneficiis penfiones imponere: attamen huiusmodi missi Nuncii Apostolici non potestate ordinata, sed delegata beneficia conferunt: ac idcirco nequeunt penfiones constituere, quas Episcopi vel Legati à Latere beneficiariis imponunt. Solent tamen specialem à Romano Pontifice facultatem habere referuandi penfiones in beneficiis per resignationem depositis, tertiam fructuum partem minime excedentes.

Quarto queritur, An Legati vulgo nati dicti ius habeant imponendi penfiones? Respondeo, ratione Legationis qua funguntur eos non posse referuare penfiones, quae in beneficiis imponuntur: nec eas, quibus beneficiarii onerantur, quoniam beneficia non conferunt, cap. 1. de offic. legati in 6. Sed quatenus sunt Archiepiscopi, possunt penfiones imponere quas Episcopi, videlicet, in beneficiariis tantum, non in ipsis beneficiis constituunt.

Quinto queritur, De legato qui specialem habet facultatem conferendi beneficia, quorum redditus annui centum nummos aureos non superant, & referuandi penfiones in beneficiis per resignationem dimissis vsque ad tertiam partem fructuum, An si admiserint resignationem beneficium, cuius redditus annui sunt 30. nummi aurei: & cum in eo beneficio nequeat nisi penfionem 10. nummorum aureorum imponere, possit in alio beneficio quod habet is, cuius gratia beneficium resignatur, alteram decem nummorum aureorum constituere penfionem? Negat Gigas q. 6. num. 24. cum possit, alioqui enim facultatis sibi commissae terminos transiret, contra id quod precipitur in c. Cum dilecta, de rescript.

Sexto queritur, An cum Papa penfionem referuat Italo Clerico in beneficio Hispaniensi constitutam, ius penfio-

nis penes Italum sit, An penes Clericum Hispanum? Responsum est in Rota, *ut constat ex decis. 399. prima parte*: Cum Papa referuat pensionem in his verbis: *Concedimus tibi Titio Clerico Italo pensionem centum nummorum aureorum super fructibus Decanatus Tolatani queras Clericum Hispanum, ut teneat illam in persona sua*: tunc penes Titium Italum est ius pensionis, & penes Hispanum laicum nominatum à Titio, est nudum tantum pensionarii nomen. Cum vero Pontifex pensionem concedit in hunc modum: *Assignamus pensionem centum nummorum aureorum super Decanatu Tolatano Caio Hispano Clerico, & volumus, ut eam exigit in commodum & utilitatem Titii Itali Clerici*: tunc ius pensionis residet penes Caium Hispanum, commodum autem & utilitas tota ad Caium Italum spectat.

Septimo quaeritur, An huiusmodi pensio in Caio Hispano Clerico constituta in commodum Titii Clerici Itali, extinguatur obitu ipsius Caii Clerici Hispani, An potius Titii Clerici Itali? Respondeo, extingui morte Caii Hispani, quoniam penes ipsum erat titulus & ius pensionis, quamvis commodum ad Titium Clericum pertinet: Pensio vero finitur & desinit obitu eius, in quo est ius & titulus. *Ita iudicatum est in Rota, decis. 399. par. 1. Quod si penes Titium Italum ius pensionis existat, & penes Caium Hispanum nudum tantummodo nomen*: tunc obitu Titii pensio finitur. Vnde quando ius pensionis est penes Clericum Hispanum, solet Italus, in cuius commodum est pensio referuata, facultatem à Romano Pontifice impetrare, ut possit pensio in Hispano Clerico constituta, ad alium Hispanum Clericum transferri, ut cum illum periculose aegrotare contigerit, alius subrogetur Clericus Hispanus. Si queras, utrius est pensionem transferre, Clerici Hispani, Aut Clerici Itali, quando Papa dat facultatem, ut pensio transferatur? Respondeo esse Clerici Hispani, penes quem est ius pensionis: nam Italus solum habet emolumentum & commodum pensionis. Vnde si Clericus Hispanus nolit pensionem ad alium transferre, eam Italus transferre nequit. Quid dicendum, si Papa dederit facultatem, ut pensio transferatur, & Hispanus Clericus transfulerit ad secundum Clericum Hispanum: Et deinde secundus Clericus Hispanus, ad quem primus pensionem trausfulerit, decesserit, An tunc morte eius pensio finiatur? finitur, quia obiit is, in quo ius pensionis residebat.

Octavo quaeritur, An Titius Italus, penes quem est pensionis emolumentum & utilitas, possit commodum ad alium transferre, etiam Caio Hispano Clerico in scio aut inuito? Potest: non enim tunc pensionem, sed suam commodum ad alium transmittit. *Sic etiam responsum est in Rota, decis. 400. prima parte*. Quid si Titius Italus, postquam ad alium pensionis commodum transfulerit, decesserit? Respondeo, pensionem non extingui, quoniam pensionis ius penes Caium Clericum Hispanum superstitens manet, *ut in eadem decis. dicitur*.

C A P. VII.

Quisnam sit pensionis capax.

PRimo quaeritur, An certa aliqua aetas in eo requiratur, cui pensio assignatur? nam perspicuum est, ad beneficia obtinenda certam aetatem exigi. Respondeo, ad pensionem habendam, titulo Clericali, non militari, requiri primam Clericorum tonsuram, ut postea ostendemus: atqui prima tonsura ante septennium non ante confertur, ac proinde pensio puero ante septennium non assignatur. *Vidi, inquit Gigas quaest. 13. num. 4. diem Bononia esse, Pontificis literas, quibus Clemens VII. referuabat pensionem annuam 24. ducatorum Cameralium cuidam puero quartum aetatis annum agentis, postquam clericali charactere insignitus esset: & indulgentiam esse illi, ut in eam teneret aetate ad primam tonsuram promoveretur*. Refert quoque Flamin. lib. 4. de resignat. beneficiorum q. 9. num. 12. in Rota iudicatum esse,

pueros iure communi capaces esse pensionum: sed necessarium esse, infans aetatem exprimere, cum à Romano Pontifice impetratur, ut infanti pensionem referuet.

Secundo quaeritur, An qui est excommunicationis, suspensionis, vel interdicti sententia aut vinculo obstrictus, sit pensionis capax? Ait Gigas q. 14. num. 9. cum non esse capacem, ac proinde pensionem ei referuatam nullius esse momenti, quod cum ipso curiae Romanae vii contentit. Nam cum alicui pensio referuatur, in literis Pontificiis solet apponi clausula, quae apponitur cum beneficiis conferuntur, videlicet: *Teque à quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti & aliis Ecclesiasticis sententiis, censuris & poenis, à iure, vel ab homine quouis occasione vel causa laetis, si quibus quomodolibet innodatus existis, ad effectum presentium damtaxat consequendum, harum serie absolueris, & absolutum fore censens*. & reliqua.

Tertio quaeritur, An laico possit pensio conferri? Archidiaconus in c. *Quamuis*, verbo, *Prondari*, de *prob. in 6.* affirmat posse: videlicet laico bene de Ecclesia merito, vel laico graui necessitate presso, nec haberi aliunde ex quo suae necessitati prospiciat. Quod & ibidem Francus & Ancharanus affirmant. id illi probant, eo quod pensio est quoddam ius temporale & profanum, à titulo & iure beneficii per se distinctum & separatum, sicut vsustructus à rei proprietate seingitur: *Sic etiam Baldus & Felinus in cap. Ad audientiam. 2. de rescript. & sic Cardinalis & Imola cum aliis citat. Gigas de pensio. quaest. 21. num. 1. & 2. atque etiam Cacciaopus de pensio. quaest. 13.* Ceterum (vni à me superius est dictum) licet communis fuerit opinio, pensionem, profanum ius esse: nunc tamen praesul et eorum sententia, qui opinantur, pensionem esse ius rei spirituali annexum, quamuis à beneficio se iunctum. Cum enim pensio referuatur alicui, clausula semper apponitur haec: *Cum primum Clericali charactere insignitus fuerit*. Attamen Romani Pontificis auctoritate confecti potest laico pensio, si rationabilis causa subsit, nimirum si laicus sit bene de Ecclesia meritis, & tali viuae subsidio indigeat: item ad redimendam iniquam vexationem, cum laicus Ecclesiam vexat. Item ad deterius aliquod malum deuitandum, ad pacem componendam: sed latius tunc esset fructus donatae ad totam laici vitam, ut eos ille colligat non suo, sed Ecclesiae, seu beneficiarii nomine. Est privilegium certis Militum collegiis datum, ut ipsi milites quamuis laici, & matrimonii vinculo adstricti possint habere pensiones vsque ad certam numerum aureorum quantitatem. Leo X. primus in vrbe Collegium instituit Militum S. Petri, quibus concessit pensionem vsque ad summam 130. ducatorum Cameralium, ut habetur in eius Constitutione, quae incipit: *Sicut prudens*, quam facultatem deinde confirmauit Clemens VII. Constitutione sic incipiente: *Ministerio*. Paulus item III. aliud Collegium instituit Militum S. Pauli: quibus concessit pensiones ducatorum ducatorum Cameralium, ut habetur in eius constitutione: *Romanus Pontifex ad onera*: quam constitutionem confirmauit Iulius Tertius in sua illa, quae incipit: *Ceterum spectata*. Pius quoque Quartus erexit Collegium Militum Piorum, eiusque potestatem fecit habendi pensiones vsque ad summam 130. ducatorum Cameralium, quod eius docet Constitutio, cuius haec prima sunt verba: *Pii Patris Sixtus* etiam Quintus creauit Milites Laurentinos cum facultate obtinendi pensiones ad summam 200. ducatorum Cameralium: ut indicat eius Constitutio sic habens initium: *Postquam anno secundo*.

Verum quaerit aliquis, An pensio referuata alicui tanquam Clerico, cum tamen laicus esset, valeat? De hac te Gigas copiose q. 22. ex cuius sententia respondeo, in hunc modum. Aut Papa Titio pensionem referuat aduersus Caii precibus, dicentis Titium esse Clericum, aut referuat motu proprio. Primum si deur, pensio minime subsistit, quia Caius illa resulit, ac ideo impetratio subreptitia fait. Si secundum: nullius quoque momenti est pensio, quia licet Motus proprius Pontificis vitium subre-